TC HEEZE

Het nieuwsbulletin van Tourclub Heeze

TOERFLITS

Nr. 2
Augustus 2016
Jaargang 24

Redactie:
Marc Klaassen, Jac Zwart

Redactie Adres:
mgjj.klaassen@gmail.com
jaczwart@gmail.com

Vormgeving:
Jac Zwart

WIELERSHOP Achel

Albert Heijn Boonaerts Heeze

HSLnet

Café Thuys ETEN & DRINKEN HEEZE

Piet van Mierlo aannemer Leende

tableaux mediamakers

BIO RACER

P 2 Van de Redactie
P 3 Clubweekend Oudenaarde
P 4 Mendig-Budel
P 5 Jean Nelissen Classic
P 6 Les Trois Ballons
P 9 Nieuwe leden stellen zich voor

NTFU nederlandse toer fiets unie

Van de Redactie

We zijn inmiddels alweer redelijk gevorderd in het seizoen 2016. Toch zit er nog aardig wat in het verschiet. De fietsweek in Bormio komt eraan, bij het schrijven staat ook het Heezer Fiets Weekend nog op de agenda. En natuurlijk zijn er weer de dagritten waaronder Diekirch-Valkenswaard, Gulbergen24 en veel meer. Ook het 40-jarig bestaan van de Toerclub staat op het programma.

In deze versie van de Toerflits hebben wij verslagen van verscheidene activiteiten. We beginnen met het verslag van het fietsweekend in Oudenaarde. Een behoorlijke groep van fietsfanaten hebben de kasseien van het Vlaamse land bedwongen. Ofwel Vlaanderens Mooiste! Het was erg geslaagd. In juni is er een rit in het Luxemburgse: het begint bijna een zekerheidje te worden maar ook de JNC vanuit Vianden is weer overwonnen. En er zijn afstandsverslaafden die Trois Ballons en of Mendig-Budel er ook maar bij genomen hebben. Veel kilometers weer!

Ook met de fietstochten zit het goed. Er wordt actief deelgenomen op de zondag en DiDo ritten met grote opkomsten. De snelheden worden goed in acht genomen en men blijft elkaar op de hoogte houden van potentieel gevaar. Maar toch zijn dit jaar drie vervelende accidenten gebeurd. In alle gevallen is er helaas letsel opgetreden. Soms komt het ongeluk uit een hoek waarover weinig controle over te nemen is; hoeveel we ook onze best doen om elkaar te waarschuwen/ beschermen. We kunnen er alleen mee doorgaan: blijf elkaar waarschuwen voor obstakels of andere weggebruikers, probeer zoveel mogelijk de route op je GPS te zetten, maak geen rare bewegingen op kruispunten.

Tenslotte, onze voorzitter heeft laatst een e-mail rondgestuurd met daarin het verzoek voor bestuurswijzigingen. Zowel de voorzitters positie als die van de penningmeester komt beschikbaar aan het einde van dit fietsjaar. Met een club van 100+ leden moeten er zeker kandidaten beschikbaar zijn bij de komende ALV. Men zal gemotiveerd zijn voor een mooie verkiezing die Trump en Hillary doet verbleken.

Wij wensen jullie veel leesplezier toe.

De Redactie

Marc Klaassen en Jac Zwart

Clubweekend Oudenaarde

door Jan Manders

Al snel na het weekend in Bolsward werd al bekend dat in 2016 Oudenaarde was gekozen. Ik was er nog nooit geweest, dus het leek me wel wat om die beruchte kasseien te ontdekken. Ja in Thorn ligt ook een stukje, maar dan ben je dicht bij de koffie. Verschillende weekendgangers waren vrijdag 21 al vroeg vertrokken en hadden al een rondje gemaakt, in het hotel waren ze trouwens nog niet welkom. Ik wilde op zaterdag naar de muur van Geraardsbergen, je gaat toch niet naar het centrum van de ronde van Vlaanderen om daar wat langs de Schelde te fietsen? Ik had onder andere gepolst bij Paola en Ingrid Verhees over de tocht die zij wilden maken, maar dat wisten ze nog niet. Ze konden me natuurlijk niet alleen laten vertrekken, achteraf viel het wel mee en we vertrokken met een 11-tal fietsers richting muur. Alle GPS-apparatuur ten spijt lukte het toch om helemaal de verkeerde kant op te fietsen, zodoende kwamen we weer terug bij het hotel en was de groep die ons wel zou inhalen ook vertrokken, ze hebben ons niet meer teruggezien.

Na een vlak stukje kasseien ging het wat bergop en schakelde Rob Geilleit verkeerd en viel tegen Albert v.d. Kruis. De schade leek mee te vallen, maar bij Albert zat een slag in het wiel en liep zijn schijfrem aan. Zij zijn daarom teruggegaan naar Oudenaarde en hebben het laten repareren. Wij hadden door deze strubbelingen wel zin in koffie, alleen Frans Brouwers en Wil van Maasakkers wilden voor het eten thuis zijn en zijn doorgereden. Bij deze koffiepauze kwamen ook Ivonne en Hans van Bree naar boven gefietst. Ik was even bang dat Yvonne ons er bergop af zou fietsen op haar E-bike, maar dat viel gelukkig mee. Daarna ging het steeds beetje bergop, beetje vlak, maar waar waren die beruchte kasseien toch? Geert van Wijk ging voor de bergprijs en Peter en Ingrid Rothuisen konden prima volgen. Tegen Yvonne van Veen had ik op een vlak stuk nog gezegd " je hoeft niet voorop te rijden als je niet wilt", maar bergop kwam ze me steeds voorbij suizen.

Ondertussen kwam het bericht dat Albert en Rob rechtstreeks naar Geraardsbergen waren gereden en zich bij Frans en Wil hadden gevoegd. En dan was daar Geraardsbergen, we kregen inderdaad kasseien en ging het bij de kapel met 19 % bergop. IK moest wel effen doortrappen om niet om te vallen, maar het viel wel mee. De helling naar het kapelletje was erg smal, het is dan ook enigszins te begrijpen dat een aantal jaren geleden een wedstrijdcommissaris de gevallen koploper gewoon over zijn wiel reed. De achteropkomende meute was anders compleet stil komen te vallen. Bij een restaurantje hebben we omeletten en vegetarische spaghetti gegeten en ging het verder naar de Bosberg. "That was different cook". De kasseien lagen er erg slecht bij en ook nog eens flink bergop. Maar het werd weer goedgemaakt toen we over een mooi fietspad langs de Dender reden. Echter niet voor lang, want al spoedig denderden we over een kasseienstrook van honderden meters. Door de goot was moeilijk, over de kasseien ook. Hoe deze strook heette? Dat is uit mijn geheugen geschud. Ondertussen hebben we afscheid moeten nemen van Yvonne die in de bezemwagen was gestapt. Na een laatste lastige klim konden we uitbollen richting hotel waar het avondeten al klaar stond. Het eten was net zoals de vrijdagavond uitstekend, de bediening ook maar de uitbater niet.

Voor de zondag was er regen voorspeld, we hebben geen poging gedaan om nog te fietsen. Een deel van de groep heeft het museum Centrum Ronde van Vlaanderen bezocht. We konden daar te weten komen dat er een aantal Nederlanders de ronde hebben gewonnen. Ook hoe de Vlaamse Ardennen zijn ontstaan: Italië schuift naar Europa en zo ontstaan de Alpen en dat zorg er weer voor dat het in Vlaanderen ook wat plooit. Toen de Romeinen hier neerstreken hebben ze heirwegen aangelegd met kasseien, de meeste zijn verdwenen maar vanwege de ronde blijft het restant nog liggen.

Na een lunch met de groep zijn we naar huis gereden, weer een geslaagd weekend.

Mendig-Budel

door Marc Klaassen

Hoe haal je in het hoofd....3 uur in de ochtend opstaan, rond 5 uur met de bus vertrekken en dan ergens in de buurt van Mendig om 8 uur op de fiets stappen om 240 kilometer te gaan fietsen. Terug naar Bujel. Gelukkig maar 2500 hoogte meters en niet die grote aantallen van de Trois Ballons of JNC. Toch was er weer een grote groep van de TCHeeze club aanwezig.. stelletje fanatiekelingen.

De bus reis valt eigenlijk wel goed te doen hoor. Het is maar 2 uur en een klein beetje rijden naar Mendig. De stoelen zijn niet geheel comfortabel, maar slapen valt nog te doen (hazenslaapjes). Op het plein is het dan een drukke bedoening van voorbereiding voordat we dan met pak 'm beet 400 man mogen vertrekken. De Duitse politie is zo vriendelijk om ons voor de eerste 10 – 15 km te begeleiden. De routebegeleiding zelf alsmede de bevoorrading is ronduit fantastisch.

Wat valt er dan tegen? De route zeker niet. Die is erg mooi (sommigen zeggen dat de tocht mooier is dan Diekirch Valkenswaard). We rijden eerst door de Vulkaaneifel, langs de Rursee. Komen voor een deel op het bekende TCHeeze Eifel rondje. Nadat we de bergen/heuvels gehad hebben gaan we via het oosten van Aken naar het noorden om in de buurt van Maria Hoop (wie kent het niet) de grens over te steken. En dan is het racen naar Budel via Stramproy. Meestal vind je daar grotere clubjes bij elkaar. We zijn op dat moment toch allemaal wel moe en dan is het schuilen in een grote groep toch wel fijn.

Het weer zat tegen deze dag. Vorig jaar was de tocht afgelast vanwege een hittegolf, nu speelden we jasje aan/ jasje uit om de regen te weerstaan. Althans sommigen van ons die meerdere flinke buien voor hun kiezen kregen; Gerard en Bernard hebben de meeste buien weten te ontwijken.

Het eerste TCHeeze clublid dat binnenkwam zat in de eerste groep van 5 renners. Rob heeft de tocht met een gemiddelde van ongeveer 33 km per uur afgelegd. Wat een super prestatie! Gerard en Bernard hebben samen de tocht gereden en zaten "kort" achter Rob. De derde groep Mark R, Harry, Thijs, Ad, Stijn, Niels en Marc K hebben het leeuwendeel samen gereden. Onder de fantastische begeleiding van Dianne. Zo'n volgwagen is toch erg handig: chapeau! De groep kwam niet gezamenlijk binnen vanwege Mama's "taartverplichtingen" van de Limburger van het stel. Op de foto zien we het restant mooi in het gelid (in het regenjasje) over de finishlijn komen. Tenslotte kwam de familie Rothuizen ook mooi en gestaag binnen. Ook zij hebben de 240 km volbracht. Al met al weer een mooie tocht die zeker aan te raden is!

PS. Leende heeft de tocht ook gereden, maar we weten nog steeds niet wanneer zij binnengekomen zijn ☺.

Jean Nelissen Classic

door Bas Snoeijen

Op vrijdag 10 juni om 9.00 uur was het dan weer zover, het jaarlijks terugkerend weekend van de Jean Nelissen Classic binnen Tourclub Heeze. Zoals ieder jaar was de parkeerplaats van de Welkoop vertrekpunt voor dit weekend. Dit jaar ging er, mede door andere rittenkoersen, een stuk minder mensen mee, maar dat mocht de pret niet drukken. Met een peloton van 15 man en een hond werd er koers gezet richting het mooie Vianden, Luxemburg. Het uitgangspunt was om 9.00 uur stipt te vertrekken, echter werd al snel duidelijk dat dit niet haalbaar was. Jan de Jong nam uitgebreid afscheid van zijn vrouw, Hans van Bree moest zijn banden oppompen en viervoeter Guus van Bree moest even besnuffelen en goedkeuren wie er allemaal meegingen. Niels Brusse werd hierbij afgekeurd, maar na overleg met Guus mocht Niels toch mee naar Luxemburg.

Na ongeveer twee uur rijden werd er gestopt bij het vaste ‘koffietentje’ in België. Hier werd heel burgerlijk koffie gedronken en een stuk taart gegeten. Eigenlijk was hier niets speciaals over te vermelden.

Om 13.00 was het dan aankomst in Grand Hotel Vianden en werden we verwelkomd door eigenaar ‘Bartje’ en zijn vrouw. Bij aankomst stonden er 7 mooie Ferrari’s op de parkeerplaats. Bij navraag vertegenwoordigen deze 7 auto’s de marktwaarde van de fiets van Stijn van Meerwijk. De fiets van Stijn trekt echter beter op en is milieuvriendelijker. Nadat iedereen overeenstemming had bereikt over de kamerindeling werd het tijd om alvast een ‘opwarmrondje’ te fietsen voor de grote fietstocht van morgen. Tijdens het opwarmrondje kwamen sommigen er achter dat Ingrid Rothuizen beter klimt dan zijzelf. Daarom hulde Ingrid voor jouw klimcapaciteiten. Verder was rasklimmer Matthe Thijssens ondanks een bierdieet nog steeds super goed op de echt steile meters. Aan het einde van het ‘opwarmrondje’ werd de Muur van Vianden beklommen door Rob, Stijn, Niels, Ad en ikzelf om zo alvast in vorm te komen voor morgen. Na dit fietstochtje werd het tijd voor het avondeten en een afsluitend biertje. Iedereen lag op tijd in bed met in hun achterhoofd de fietstocht van morgen.

Vrijdagavond hadden de meeste op de planning staan om op zaterdag ‘vroeg’ op te staan. Een enkeling geeft aan het begrip ‘vroeg’ een nieuwe dimensie. Mijn kamergenoot Jos Thijssen stond al om 5.35 langs zijn bed te springen, het grootste gedeelte van de groep was dan ook al om 7.00 uur op pad. Laatkomers Matthe Thijssens, Hans van Bree en ondergetekende vertrokken om 8.30 aan de fietstocht. Net als het jaar ervoor liet het weer de wensen over en werden we helemaal weggeregend. Matthe besloot hierdoor vroegtijdig af te haken. Nadat Hans en ik om 15.00 uur na 120 kilometer bij het hotel aankwamen, was het wachten op de anderen. De ‘’140 km maar wel rustig aan groep” kwam rond 17.30 binnen en hadden een leuke dag gehad. De ‘snelle mannen groep’ waren rond 18.15 op de afspraak na 195 kilometer, waarbij Niels en Stijn een flinke inspanning hadden moeten doen. Niels was hierdoor een halfuur niet aanspreekbaar en Stijn had een korte nacht gehad door overmatig gesnurk van Joost van den Heuvel. De gouden medaille van deze dag ging echter naar Jan de Jong (180 km) en Ad van Asten (220 km), die na een werkdag van 12 uur om 19.00 binnen reden.

Na de mooie fietstocht konden de verhalen uitgewisseld worden onder het genot van een drankje. Nadat Rob Verhees en zijn mannen waren vertrokken, werd Guusje van Bree nog uitgelaten en werd de dag besloten met nog een drankje in het hotel. Op zondagochtend stond er nog een ritje van 50 kilometer op de planning waarbij er werd ‘uitgereden’ voor de overgebleven 6 mannen. Peter en Ingrid Rothuizen hadden het wel gehad met al die heuvels en besloten om iets vroeger huiswaarts te keren.

Na de fietstocht werd er nog een bakje koffie gedronken, snel gedoucht en stond de terugrit op de planning. Na ongeveer drie uur rijden kon iedereen thuis terugkijken op een mooi en gezellig weekend.

Les Trois Ballons

door Mark Ramakers

Uitdaging of gekkenwerk is de vraag?

Het is november 2015. Thijs van Dam komt met het briljante idee om in de zomer van 2016 weer een uitdaging te plannen. Les Deux Alpes 166 km en 4000 hm. Die worden verreden in augustus. Helaas moet ik afzeggen omdat ik dan geen vakantie heb. Thijs teleurgesteld maar gaat op zoek naar een andere uitdaging. Het zal Thijs niet zijn of hij heeft binnen een week een nieuw doel. Hij stuurt me dan ook een app met daarin de woorden “misschien is dit iets, bij deze laat ik al een ballonnetje op!” Les Trois Ballon 213 km 4300 hm. De tocht is op 11 juni 2016. We schrijven ons in en op 15-12-2015 is het geregeld. De inschrijving is bevestigd en we kunnen niet meer terug.

We denken terug aan de voorbereiding van de Marmotte en hebben dan ook goede moed. Veel meters buiten fietsen was toen mogelijk door het zachte winterweer in Nederland. Helaas gaat dit niet op in de winter en het voorjaar van 2015-2016. Regen, wind en druilerig weer wisselen elkaar af. Om toch te kunnen starten gaan we binnen maar fietsen bij Line-Up tijdens de spinning lessen. Soms wel 5x per week op de spinning fiets. Daar waar buiten fietsen onze voorkeur heeft maar is droog blijven tijdens het fietsen toch wel wat fijner vinden we.

De Tc Heeze vrienden krijgen lucht van onze uitdaging en er komen er steeds meer die deze tocht willen gaan fietsen. Zo ontstaat er een app groep van de Trois Ballon. In deze groep is voor iedereen wel duidelijk dat het geen gemakkelijke tocht gaat worden. De voorbereiding verloopt bij een ieder bijna hetzelfde. Weinig meters buiten maken dus op de Tacx of spinnen. Bernard S, Joost S, Marc K, Marcel J, Thijs van D, Stefan E en ondergetekende gaan de uitdaging aan.

Thijs en ik reserveren samen met onze vrouwen een hotel in Remiremont. Simpele slaapplaats en dicht bij de start in Luxeil les Bains. Wij vertrekken op 9 juni donderdag al. De overige deelnemers pakken ook een optie op het hotel omdat verder bijna alles is bezet. Zij vertrekken op vrijdag 10 juni. Ook dit is weer goed geregeld vooraf.

De eerste echte uitdaging die we buiten aangaan is dan ook de Hageland Classic op 6 april. 180 km ruim 1200hm. De mannen voor de voorbereiding van de Trois Ballon zijn er niet allemaal maar de volgende stap is gezet. De tochten van de TC Heeze op zondag ochtend zijn niet voldoende om in vorm te komen dus ga ik samen met mijn vrouw op hoogtestage in de Eiffel bij de Bittburger See. Tijdens ons verblijf maken we tochtjes op de mountainbike met leuke hoogte meters. Buurman Harry komt nog een dagje langs en samen fietsen we maar een kleine rondje i.v.m. met slechte weer. Waar kennen we dat van in deze voorbereiding. Al met al deze week toch 170 km en 2800 hoogtemeters. Thijs heeft een betere keuze gemaakt en gaat richting het Garda meer in Italië waar hij de nodige hoogte meters maakt in prachtig weer.

De trend is gezet en de mannen in de app worden ongeduldig. Wanneer kunnen we nu echt een rondje maken in de Eiffel of de Ardennen. Door verschillende roosters en tijd gebrek gaat ieder zijn eigen weg. Samen met Stefan E, Bas S en een collega van Stefan gaan we op 21 mei naar de Eiffel voor een laatste beproeving. 130 km 2400 hm. De dag begint goed. Rustig weer en de benen voelen goed. Zoals het weer slechter werd zo ook de benen. Mooi ritje met lekker wat trainingsmeters.

De laatste week voor de Trois Ballon alleen nog maar rustig wat kilometers voor het gevoel. Sommige zoeken nog een stevig rondje uit andere gaan met de benen omhoog op de bank.

Helaas de week voor het vertrek krijgen we een afmelding van Stefan E. Jammer Stefan we hadden je er graag bij gehad. Altijd makkelijk een mannetje extra in de laatste kilometers voor het kop werk.

Op donderdag 9 juni vertrekken we dan ook met de fietsen en ander benodigdheden naar Remiremont.

De kamers en het hotel zien er goed uit. Lidl om de hoek. Alles bij de hand. Het weer is zoals ze zeggen in de Vogezen : wisselvallig. Regen en zonneschijn wisselen zich af. De voorspellingen voor zaterdag zijn ronduit slecht. Op donderdag maken Thijs en ik alvast een verkenningsrondje naar de start in Luxeil les Bains. Rustig fietsen want de wind is spel breker. Regen hebben we geen last van maar wel de temperatuur die op deze dag weer de 25 + aantikt. Start word gevonden en we zijn klaar voor zaterdag.

Via de app geven we aan dat het weer moeilijk te bepalen is. In Heeze zijn ze er nog niet uit of ze allemaal wel willen komen i.v.m. de slechte weersvoorspellingen.

Op vrijdag willen de dames het rondje voorrijden zodat ze weten wat de mannen gaan doormaken op zaterdag. Sommige stukken waren fijn om gezien te hebben (afdalingen en gevaarlijke punten, route aanduiding etc.). Minder zijn de klimmetjes die een stijgingspercentage hebben van iets meer procenten dan een gemiddeld speciaal biertje(lees Col des Chevrères). Al met al een mooie tocht die op die vrijdag al door vele honderden fietsers gereden word. Ze zijn allen bang voor de weersvoorspellingen op zaterdag en gaan dan ook op zaterdag niet van start. De echte mannen rijden hem op zaterdag. Tijdens de rit met de auto krijgen we door dat alle TC Heeze leden die zich hebben opgegeven op weg zijn naar Remiremont. Helaas gooit het verkeer roet in het eten en zullen ze pas laat aan komen in Remiremont.

De laatste avond nog een goede bodem leggen voor de dag van de rit. De andere sluiten dan ook aan bij een Italiaans restaurant waar we even de eerste ervaringen met de Vogezen delen. We drinken ons allen nog wat moed in en we gaan naar het hotel voor de laatste voorbereidingen.

De wekker gaat om 5:15 uur. Opstaan, douchen, aankleden, spullen gereedmaken, ontbijten, checken of we alles hebben, zenuwachtig nog een keer checken. We kunnen gaan. Marcel heeft aangegeven dat hij voor Goud wil gaan en is dan ook als eerste vertrokken naar de start. We zien hem dan ook niet meer vanaf de start.

Thijs en ik worden door de dames aan de start afgezet. De andere 5 moeten naar Raddon (finish plaats) rijden om daar de auto neer te zetten en rijden dan naar de start in Luxeil les Bains(6 km bergafwaarts.) Toevallig passeren ze ons bij een parkeerplaats en zo kunnen we alle 6 samen naar de start.

De dames hebben de volgauto en wij hoeven ons nergens meer druk over te maken. Zij regelen onderweg alles. Ok we moeten wel steeds zelf fietsen van rust plaats naar rust plaats. Het weer is droog en de temperatuur is acceptabel.

Bij de start is het “rustig” , vorige jaren was het er veel drukker word aangegeven door Marc K en Joost S. Thijs en ik vinden ook niet druk. Maar ja wij hebben de aantallen van de Marmotte gezien(7000 deelnemers). Hier staan er nu ruim 3000 aan de start.

Met de Franse slag starten we ruim 10 minuten te laat. De menigte strekt zich al snel uit over de Franse wegen en het weer blijft nog redelijk. Bij de eerste hoogte meters is het beeld van de dag duidelijk. Er zijn veel fietsers zwakker maar ook sterker dan ons. Bernard heeft gekozen voor een rustige start en blijft dan ook bij de groep(213 km is de eerste grote afstand boven 150 km die hij fietst). Marc wil zich rustig sparen voor de Grand Ballon(heeft hij eerder een iets minder prettige ervaring mee gehad) Thijs Joost en ik fietsen zoals altijd ons eigen tempo. Tijdens de eerst afdaling die aangegeven word als zeer gevaarlijk blijkt dat er toch renners zijn die niet opgelet hebben op de borden. De eerste val partij van de dag is een feit. 14 % afdalen en na 100 meter staat een fietser met de armen en benen geschaafd bij een hulp verlener. Het word dus een rustig en gecontroleerd afdalen. Bij de eerste echte Col van de dag word de toon gezet. De gevreesde Col des Chevrères aangegeven door TC Heeze leden die de tocht eerder hebben gereden. Met bosjes zakken de fietsers door het ijs. Velen

lopen de klim omhoog omdat het stijgingspercentage boven de gevreesde 10 % blijft gedurende enkele kilometers. We banen ons dan ook een weg door wandelende zwoegende en scheldende fietsers om de top te bereiken. Boven op de klim hebben we dan ook de eerste post van de organisatie. Thijs moet nog even een kilo achter laten op het toilet. De andere eten zich vol aan de versnaperingen die er aanwezig zijn. We vervolgen onze tocht na deze eerst rot klim. Het weer werkt nog steeds goed mee. Droog en 17 graden.

Op weg naar de eerst ballon lijkt het weer te gaan veranderen. We starten aan de Ballon D'Alsac. 9,2 km en 619 hm. Het is een rustige geleidelijke klim. We komen bij de dames aan bij de volg auto boven op de top. We horen dat Marcel reeds 25 minuten eerder vertrokken is maar dat hij het moeilijk had i.v.m. weer. Jawel hoor de regen valt nu met bakken uit de lucht. Gelukkig kunnen wij schuilen bij de auto. De dames hebben alles keurig verzorgd van gevulde bidons tot het aanvullen van de reepjes en gelletjes. We vertrekken dan ook weer snel om te gaan afdalen in de stromende regen. Net zo snel als het weer slecht omslaat van goed naar slecht gebeurt het ook andersom. 300 meter in de afdaling is het droog en kunnen we met een gerust hart onze regenjacks weer opbergen.

Via wat kleine klimmetjes komen we bij de Hundsruck uit en zijn we nog met 5 bij elkaar. Bernard voelt zich goed en Marc K, heeft stress voor de Grand Ballon. Joost Thijs en ik fietsen naar eigen kunnen rustig verder. Na de Hundsruck komt de Grand Ballon. We starten in een klein dorpje rustig 2 % stijging. Dit is het teken voor Bernard om door te fietsen en te kijken hoe hij de laatste kilometers nog door komt in eigen tempo. Marc K begint zeer gereserveerd aan de klim. Thijs heeft zoals altijd opstart problemen voor het klimmen. Joost en ik klimmen de eerste kilometers samen naar boven. Uit eindelijk valt alles uit elkaar en komen we allen op ons gewenste tempo boven. Bij de post op Markenstein zie ik nog een glimp van Bernard die weer verder gaat. Het gaat goed geeft hij aan en gat door. Ik wacht tot Joost Thijs en Marc boven zijn en we zorgen voor voldoende drinken en eten. De temperatuur is inmiddels opgelopen nar 24 graden en de zon straalt aan de hemel.

Tijdens de afdaling gaan de snelheden rap omhoog en we komen dan ook in een mooie afdaling allen goed beneden. Op weg naar de Col D'Oderen. Net voor de klim van Col D'Oderen staan de dames op ons te wachten. Ook hier is weer alles goed geregeld. Dames dank hiervoor.

Bernard is 30 minuten voor ons vertrokken en Marcel ruim 1 uur voor ons. Marcel had het moeilijk en zat tegen kramp aan, geven de dames aan. Zij helpen niet alleen ons maar ook mede-fietsers. Een Belg heeft een klapband gehad en word door de dames meegenomen naar de finish. Hij is de dames eeuwig dankbaar.

We vervolgen onze tocht en gaan starten met de Col D'Oderen. De klim gaat spoedig en het weer is nog steeds goed. Helaas te vroeg gejuicht. Tijdens de afdaling van de Col D'Oderen begint het niet alleen te regenen maar ook te hagelen. We zijn dan ook genoodzaakt om even te stoppen om onze regenjacks weer aan te doen. We vervolgen onze tocht naar het mooiste stuk van de tocht. Klein Finland heet het en de reden waarom is achteraf wel duidelijk. Alleen maar kleine meertjes zowel op de weg als naast de weg. We ploeteren ons door de laatste 60 km met enkele stevige korte klimmetjes en een heleboel regen en wind. Marc K heeft goed onthouden waar de laatste afdaling is en gaat dan ook voorop in deze strijd om deze afdaling tot een goed einde te brengen. We hebben het er met elkaar over om de tocht rustig uit te rijden want we zitten tegen uitputting aan. Op de laatste rechte weg naar Radon loopt de weg iets omlaag. Dit is dan ook een reden om de gas kraan nog even open te zetten. De snelheid loopt ondanks de tegen wind en de stort regen dan ook op tot 36-37 km per uur. Rustig uitfietsen was gezegd!!

We draaien de laatste bocht af naar het sportpark van Raddon. Een grote menigte (3 vrijwilligers en onze dames van de volgauto) staan in de stromende regen ons op te wachten.

We zijn er. We dienen meteen de tijdsregistratie strip in te leveren en kunnen de medaille ophalen. Je mag hier zelf aangeven welke je wil hebben. Ieder kiest voor de kleur waar hij recht op heeft. Allen hebben zilver gehaald. Bernard zit binnen in de sporthal op te warmen met een pasta buffetje. Marcel die goud heeft gehaald is reeds terug naar het Hotel omdat hij ook door weekt is en het koud heeft.

In de sporthal komen de eerste verhalen los en zien we aan de gezichten dat het een slopende rit is geweest.

Terug naar het hotel en lekker even douchen en opwarmen. Tevens staat er een biertje koud als beloning.

Heren en dames allen bedankt voor deze mooie beleving die we weer tot een goed einde hebben gebracht.

Nieuwe leden stellen zich voor

Joris Kooter

Mijn naam is Joris Kooter en woon samen met mijn vrouw Cindy, dochter Noi en zoon Semme sinds 2 jaar in het prachtige Heeze. In het dagelijks leven ben ik werkzaam als directeur bij 040FIT! Van mijn passie heb ik dus mijn beroep kunnen maken en dat bevalt me erg goed. Al sinds mijn eerste stapjes ben ik bezig met sport en alles wat met sport te maken heeft. Atletiek, voetbal, tennis en uiteindelijk wielrennen. Aangestoken door mijn broer heb ik van mijn 13e t/m 18e levensjaar met wisselend succes wedstrijden gereden bij de KNWU. Omdat prof worden er voor mij niet in zat en de dames in de discotheek ook mijn aandacht kregen ben ik gestopt. Het is wel leuk om te zien dat er verschillende wielervrienden van vroeger nu in het prof peloton rijden.

Door werk en studie heb ik op een enkele keer na mijn racefiets een jaar of 10 niet aangeraakt. Op mijn 28ste besloot ik aan triatlon te gaan doen. Dat is qua sport het gaafste wat ik ooit gedaan heb. Helemaal op jezelf aangewezen, vechtend tegen de verschillende elementen is prachtig. Na een aantal kwart triatlons was mijn droom om een hele triatlon te doen. In de trainingsopbouw daar naartoe ben ik dusdanig geblesseerd geraakt aan mijn knieën dat ik moest stoppen. Lopen bleek de grootste boosdoener en na een lange periode van moeilijk kunnen accepteren dat ik de droom van een hele triatlon kon vergeten ben ik, op rustig tempo, blijven fietsen.

In september 2015 besloten we met vrienden de 'Marmotte' te gaan fietsen. Omdat ik tijdens mijn vakantie met het gezin in de Alpen menig col kon verslinden zonder mijn knieën teveel te belasten had ik mezelf dit doel gesteld. Tijdens de trainingen in het voorjaar ben ik via Niels Brusse en aanraking gekomen met TC Heeze. En dat bevalt me goed. Ik heb nog niet heel veel ritten meegereden. Mede omdat mijn knie blessure nu ook tijdens het fietsen begon op te spelen. Op 2 juli stond ik toch aan de start van de Marmotte. Even heb ik nog getwijfeld om niet te starten omdat de blessure ook daar begon op te spelen. Maar na wat doorzettingsvermogen heb ik de tocht tot een goed einde weten te brengen.

Het komende sportjaar gaat voor mij in het teken staan van het laten herstellen van mijn blessure. De specialisten hebben me aangegeven dat ik er 1 jaar voor uit moet trekken. Daarom zul je me het komende jaar nog niet met heel veel ritten zien meerijden maar hoop ik in 2018 weer volle bak mee te kunnen rijden. Uiteindelijk hoop ik nog een keer de Marmotte te gaan fietsen voor een leuke tijd. En zoals ik begreep zijn er nog een aantal van de club die daar 'unfinished business' hebben. Hopelijk kunnen we met een leuk groepje van TC Heeze daar een keer heen.

Wat ik nog even wil benadrukken is dat ik de organisatie/ bestuur van TC Heeze echt top vindt. Het is niet vanzelfsprekend dat mensen in hun vrije tijd hun ziel en zaligheid in de club stoppen. Dus iedereen die binnen de vereniging zijn steentje bijdraagt aan het besturen daarvan mijn complimenten. Ik ervaar het als zeer positief.

Wim Coene

Ik ben Wim Coene en ben nieuw bij TC Heeze sinds April. Ik ben getrouwd met Ilse, en heb twee kinderen en twee kleinkinderen. Ik ben 55 jaar jong. Ik werk al 9 jaar bij ASML, daarvoor bij Philips. Fietsen heb ik altijd al leuk gevonden, als tiener in de 70-ties speelden we met de vriendjes van toen de Tour-de-France na, met tijdrit en de plaatselijke brug als bergrit. Ik was grote fan van Eddy M., niet van Joop Z. (ik had nog niet verteld dat ik Vlaming ben). De echte liefde voor het race-fietsen is pas als twintiger gekomen, ik vind het belangrijk om de conditie op peil te houden door te duur-sporten. Ook was ik actief als halve-marathon loper. Door knie-blessures van het hard-lopen ben ik rond mijn veertigste volledig moeten overschakelen op race-fietsen. Hard-lopen heeft zo zijn voordelen, je bent snel klaar om te vertrekken, nooit lekke banden of technische problemen, en je maakt veel sneller dan bij fietsen de endorfines aan die je dat lekkere euforische gevoel geven als je weer thuis komt. Maar bij fietsen heb je dan weer zo veel meer actie-radius, en zie je nog eens wat, en verder is er natuurlijk dat gevoel van snelheid. De georganiseerde wielertoeristen-tochten zijn een mooi alternatief voor de ½ marathons waar ik als hard-loper vaak aan meedeed. Vooral de wieler-tochten in de Ardennen vind ik prachtig, L-B-L, Flèche Wallonne, … . Vlaanderen heeft dan weer meer traditie met zo'n Muur van Geraardsbergen, maar eerlijk gezegd, ik ben geen kassei-vreter, ik kom er nauwelijks op vooruit. Wat me nog het meest aantrekt in het fietsen, zijn de lange beklimmingen in bv. de Franse en Italiaanse Alpen. Een

Ventoux, Stelvio of een Galibier, waar je tegenop moet, en fors vermogen moet leveren gedurende 1 à 2 uur, of meer, dat is toch geweldig ! Het gevoel van voldoening als je aankomt op de top is verslavend. Afdalen is dan weer minder leuk, dat doe ik nu voorzichtig sinds ik een keer lelijk gevallen ben in de afdaling van de Coll de Soller op Mallorca. Een keer per jaar probeer ik een deel van mijn vakantie in de bergen door te brengen. Nu mijn vrouw dat steeds minder interessant begint te vinden, en mijn collega waarmee ik vaak fietste hartproblemen kreeg, en ik mijn zoon ook al niet meer mee krijg want uit-huis én een vriendin sinds een paar jaar, was ik op zoek naar een andere oplossing om al dat fietsen ook nog een beetje sociaal te houden. En zo ben ik bij TC-Heeze terecht gekomen, met als extra bonus de fietsweek naar de Stelvio en de Italiaanse Alpen, mooier kan haast niet. Het rijden in peloton is me direct goed bevallen, alleen moet je je aandacht er goed bijhouden. Verder wat fietsen betreft: ik volg het prof-wielrennen op TV intensief, en ook het veldrijden vind ik mooi om naar te kijken, als even kan in het veld op locatie met de voeten in de modder. 's Winters rijd ik nauwelijks buiten, ik ben geen mountain-biker, maar binnen op de Tacx kan ik nog heel wat vermogen-kilometers trappen tijdens virtuele beklimmingen in een zomers zonnetje op de logeerkamer (die Tacx-tochtjes kan je zelfs op Strava registreren, goed voor je hoogte-meters). Een andere hobby van me is vogel-observatie en natuur-fotografie. Ook heb ik zo'n 15 jaar aan tafeltennis-competitie gedaan. Zo, dat was het wat mij betreft, tot ziens bij de club of bij de Fietsweek. Fiets ze !

Harco Beens

Mijn naam is Harco Beens, woon in Geldrop en begin over een paar maanden aan mijn 55ste winter. Ik ben getrouwd met Karin en heb 3 volwassen kinderen. Verder werk ik al een half mensenleven bij DAF Trucks. Zolang ik mij kan herinneren sport ik zeer regelmatig. Zo heb ik in de jeugd veel gevoetbald, waarna ik vanaf mijn 25e aan hardlopen (o.a. halve marathons) en fietsen op de racefiets deed. Ik fietste in het seizoen en in de herfst/winter trok ik de hardloopschoenen aan. Omdat de wissel van fietsen naar lopen in de herfst steeds moeilijker werd naarmate ik ouder werd, ben ik een jaar of 10 geleden gestopt met hardlopen. Nu fiets ik het hele jaar door, lente/zomer op de racefiets en de herfst/winter op de ATB. Op de racefiets heb ik heel veel alleen gereden, op zich heb ik dat nooit een probleem gevonden. Lekker nergens aan denken en inspannend ontspannen. Tijdens de zomervakanties ging de fiets altijd mee. Ook ging ik jaren lang jaarlijks een weekje met een groepje mannen fietsen in de Alpen of op de Ventoux. Verder heb ik negen keer Diekirch gereden en heb ik ook de Marmotte en de Alpe d'HuZes gedaan.

Op het werk sprak ik regelmatig met Peter Rothuizen, Jan de Jong en Dennis van Scherpenzeel. Die probeerden mij, onafhankelijk van elkaar, regelmatig te overtuigen dat ik lid moest worden van TC Heeze. Afgelopen winter vond ik het tijd worden om dat maar eens te gaan proberen en vanaf maart ben ik van de partij. Vanaf de eerste rit voel ik mij thuis bij TC Heeze. De leden zijn gezellig, betrokken en geïnteresseerd. Dat laatste ondervond ik toen ik in april een schuiver maakte tijdens een club rit. Bovendien heerst er een leuke ongedwongen sfeer en houd je er leuke contacten aan over. Tot nu toe rijd ik meestal in de 2e groep. Dat is een groep die qua conditie en sportieve uitdaging wel goed bij mij past. Ik ben ook al een paar keer met de snelste groep mee geweest. Op zich ging dat redelijk, maar aan het einde van de rit ging het voor mij toch wel iets te hard. Tot nu toe heb ik nog geen zaterdag ritten of andere tochten meegereden, daar hoop ik volgend jaar verandering in te gaan brengen. Ik heb mij ook ingeschreven voor de fietsweek naar de Stelvio. Daar verheug ik mij enorm op.